

PRÍBEH ZO SRÍ LANKY

DCÉRA ČAJOVÝCH KVETOV

TESSA
COLLINISOVÁ

TATRAN

TESSA
COLLINSOVÁ

DCÉRA
ČAJOVÝCH
KVETOV

TATRAN

Z nemeckého originálu Tessa Collins: Die Nelkentochter,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ullstein Taschenbuch Verlag,

Berlín 2025,

preložila Erika Heráková Ridziová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5664. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková

Jazyková redaktorka Jana Piroščáková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2025

Translation © Erika Heráková Ridziová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1855-9

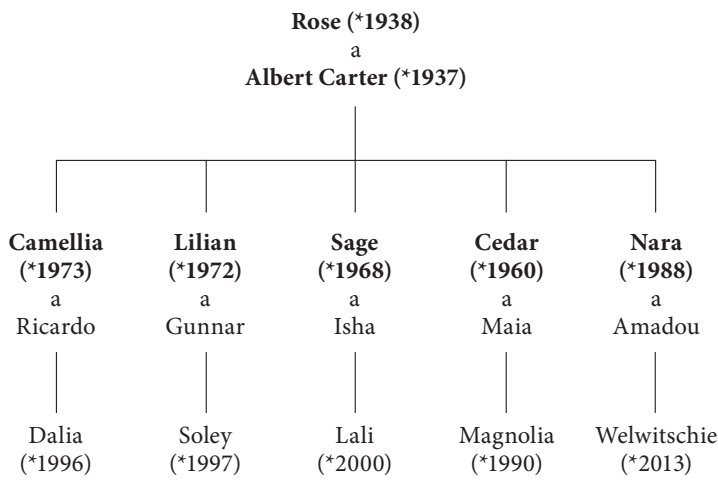
Pre mamu a ocka

„Vône sú pocity kvetov.“

Heinrich Heine

Rodokmeň

Prológ

1989

V blízkosti Nuwara Eliya
na vysočine Srí Lanky

Saliya nasala čerstvý, trpký vzduch, ktorý jej bol tak dôverne známy, že sa jej zdalo, akoby nikdy nebola odišla. Táto vôňa bola pre ňu samotnou podstatou domova. Celé desaťročia tu bola šťastná, vychutnávala si nádherný život. A čo jej z neho zostalo? Spomienky na uplynulé roky jej vháňali do očí horké slzy. Bol naozaj dobrý nápad ešte raz sa sem vrátiť?

Kráčala cez zelenú húštinu, sledovala zákrutu cesty, zdalo sa jej, že pozná každý kameň, zrnko piesku, každý krík plumérie, každú popínavú rastlinu. Zúfalstvo v nej narastalo do obrovských rozmerov, rovnako ako nekonečný žiaľ. Každý krok ju bolel až do špiku kostí.

Keď sa jej do zorného poľa dostal starobylý panský dom v anglickom koloniálnom štýle, náhle sa jej podlomili kolená. Tu vyrástla. Tu strávila detstvo a mladosť so svojím otcom. A tu si s Parmodom založila vlastnú rodinu, priviedla na svet svoje dcéry. Tu prežila najväčšie šťastie, aké si vôbec dokázala predstaviť.

Kým sa v tieni stromov zakrádala k budove, zdalo sa jej, že ju bolesť takmer zadusí. Túžba po starom živote jej zvierala vnútro ako ťaživé bremeno. Sotva dokázala zniesť pohľad na rodičovský dom. Čo si vlastne sľubovala od tejto neznesiteľnej misie?

Pravdou bolo, že to už jednoducho nevydržala. Už mnoho týždňov jej tento plán víril hlavou a postupne dozrieval. Opakovane ho zavrhla a znova prijala. Musela sa konečne dozvedieť, ako sa darí jej rodine. Chcela sa ubezpečiť, že sa im v tom strašnom chaose posledných rokov nič nestalo. Na chvíľku zavrela oči a úplne sa sústredila na zvuky dôverne známej prírody. Šum listov na stromoch, cez ktoré sa preháňal popoludňajší vietor. Štebotanie vtákov v hustých korunách nad ňou. Bzuket nespočetného množstva hmyzu, ktorý sa osviežoval nektárom nádherných kvetov.

Aký odlišný bol naproti tomu ruch Colomba. Saliyi sa takmer zatočila hlava pri myšlienke, že sa čoskoro bude musieť vrátiť do hlučného hlavného mesta. Ako rada by vyšla z hustej vegetácie, zamierila k rodnému domu a nahlas zakričala na manžela a deti. Slávnostne by oznámila, že je konečne späť a chce pokračovať v predchádzajúcom živote presne na mieste, kde sa pred rokmi tak strašne skončil.

Bol to však len sen, túžobná predstava, ktorá sa nikdy nesmie stať realitou. Saliya si zotrela slzy z líc. Nemala sem chodiť. Prečo sa tak týra?

Spomenula si na oslavy, ktoré doma usporiadala. Opulentné hostiny pripravovala spolu so svojou kuchárkou Tapati. V tomto dome väčšinou vládli smiech, hudba, dobrá nálada a prenášali sa do všetkých miestností. Nič z toho už nikdy nezažije. Tu pred mnohými rokmi oslavovala svoju svadbu s Parmodom. Vtedy boli tak neuveriteľne mladí. Mladí, nespútaní a veľmi zamilovaní.

Tá spomienka jej vyčarovala úsmev na perách. Jej manžel bol jej veľkou láskou. A zostal ňou dodnes. Niekedy je však láska priveľká, aby zniesla pravdu, pomyslela si trpkoo. Myšlienky sa jej

znova zatúlali. Myslela na narodeniny svojich dcér, na tie krásne časy, keď mali dievčatá prázdniny a celý deň sa s ňou potulovali po čajových plantážach. Čo by Saliya dala za to, keby mohla vrátiť čas! Keby mohla čo len jediný raz zovrieť v náručí svoju rodinu a povedať im, ako veľmi ich miluje.

Po všetky tie roky, keď bola preč, si myslela, že bolesť už nemôže byť horšia. Teraz však cítila, ako jej telo z posledných síl protestovalo proti nutkaniu rozbehnúť sa za svojimi milovanými a porozprávať im všetko, čo sa odohralo v posledných rokoch. Zatočila sa jej hlava. Kolená sa jej roztriasli. Srdce sa jej bolestne zovrelo.

Keď sa otvorili dvere panského domu a Parmod spolu s Ishou a Nashreen vyšli von, musela si Saliya pritlačiť ruku na ústa, aby nahlas neskríkla od bolesti. Aké pekné boli jej dcéry! A ako za posledné roky dospeli! Saliya už dlhšie nedokázala potláčať svoje zúfalstvo. Zavzlykala a slzy sa jej rinuli prúdom. Milovaný Parmod. Jeho vlasy trochu zošediveli, ale inak sa nezmenil. Len tmavé tieň pod jeho očami svedčili o bolesti, ktorú mu v posledných rokoch spôsobila.

Napäto sledovala, ako tí traja stoja na priestranstve pred domom a diskutujú. Saliya bola príliš ďaleko na to, aby ich počula. So zatajeným dychom skúmala tváre svojich dcér, hľadajúc v nich náznaky, ktoré by jej prezradili, ako sa majú. Žili a boli v poriadku. Táto istota dodala Saliyi jemný pocit šťastia.

Čo by sa stalo, keby sa teraz ukázala? Predstavovala si, ako by vzala dcéry do náručia, pritisla ich k sebe a už by ich nepustila. V jej predstave podišla k Parmodovi, schytila jeho tvár do dlaní a bozkávala ho, až kým by nedohnali všetky ukradnuté roky.

Keď sa Nashreen veselo zasmiala, Saliyi opäť zovrelo srdce. Naučili sa opäť pociťovať radosť. Aj Parmod sa vzápätí veselo zasmial a ukázal smerom k čajovým poliam. Isha si prehrabla vlasy, a keď hovorila, na tvári sa jej zračil vážny výraz. Isha, moja staršia dcéra, pomyslela si Saliya nežne. Ako veľmi obidve dievčatá

lúbila! A ako veľmi jej chýbal Parmod! Dúfala, že sa tí traja v žiali za Saliyou vzájomne utešovali. Zjavne sa im to podarilo. Saliya odišla príliš dávno na to, aby jej rodina ešte stále dúfala, že sa vráti. Pre manžela a dcéry zomrela už pred rokmi.

Keď opäť myslela na udalosti z minulosti, smutné spomienky len potvrdili jej vtedajšie rozhodnutie. Nemohla urobiť svoju rodinu nešťastnou. Najmä Parmod by sa s pravdou nikdy nezmieril.

Keď k nim pristúpil muž, ktorého Saliya nepoznala, skryla sa hlbšie do húštiny. Nechcela ani pomyslieť na to, čo by sa stalo, keby ju náhodou predsa len odhalili.

Ešte niekoľko minút plná bolesti sledovala svoju rodinu, potom sa prinútila odísť. Nakoniec dostala to, čo si od výletu sľubovala. Presvedčila sa o tom, že sa jej rodina má dobre. Parmod dievčatá utešoval a ony mu, naopak, dávali potrebnú silu, aby dokázal pokračovať v živote bez Saliye.

Napĺňala ju hrdosť. Boli silní, všetci traja. Dokázali sa preniesť cez stratu. Rany sa zdali byť už takmer zahojené. Saliya vedela, že jej návrat by im len zatriasol pôdou pod nohami a úplne rozhádzal ich citový svet. Nie, musela byť teraz rovnako silná, ako bola podľa všetkého jej rodina. Musela im nechať ich ťažko vybojovaný život, nemohla im vziať nádej ani budúcnosť tým, že sa vráti a všetko obráti naruby. Nastal čas vrátiť sa do svojho druhého života. Tam bol teraz jej domov aj niekto, kto na ňu čakal. Len tam už bolo pre ňu miesto.

Posledný raz sa pozrela na svoju milovanú rodinu, otočila sa a vybrala sa na cestu späť. Vedela, že Parmoda aj svoje dcéry vidí poslednýkrát v živote. Už sa nikdy nevráti, akokoľvek by ju sužovala bolesť. Už sem nepatrila. Osud s ňou mal iné plány. Musela byť teraz statočná a pozeráť sa dopredu. Iná možnosť pre ňu neexistovala. Myšlienka na muža, ktorý na ňu v Colombe čakal, jej dodala trochu radosti a malú iskierku nádeje, keď sa vracala k tuk-tuku, ktorý ju odviezol naspäť na stanicu. Saliya nastúpila do vozidla a viac sa neobzrela.

1

Súčasnosc' Penzance, Cornwall

„Odporúčam vám kompletný balík,“ vysvetľovala Lali potenciálnej klientke už niekoľký raz, ale pani Wrightová, majiteľka známeho reťazca obchodov s topánkami, stále nebola presvedčená.

„Myslíte si, že peniaze, ktoré tu investujem, sa mi niekedy vrátia?“ Aj túto otázku pani Wrightová položila za poslednú štvrťhodinu už viackrát.

Lali potlačila povzdych. Svet reklamy nebol jej svetom, to si uvedomovala čoraz jasnejšie. Už dva mesiace ju podporoval šesťčlenný tím, ktorý viedol Adam Chennings. No jej obchodné rokovania boli zdĺhavé, únavné a doteraz, žiaľ, málo úspešné.

„Áno, samozrejme. Opakovane máme dobré skúsenosti, keď spoločne s klientom vytvárame komplexnú koncepciu,“ poznamenala Lali. „Od návrhu pútavého nového loga cez vysielanie krátkych, ale výstižných rádiových spotov a vytvorenie modernej webovej stránky až po články v lokálnej a nadregionálnej tlači. Naši doterajší zákazníci sú mimoriadne spokojní s týmto osvedčeným postupom.“

Lali už tieto frázy vedela naspamäť. Ďalším krokom bolo predstaviť pani Wrightovej už hotovú kampaň. Príslušný súbor mala v notebooku otvorený ešte skôr, než vôbec klientka prišla. Dobrá príprava je polovicou úspechu, ako s obľubou hovorieval Adam Chennings.

„Neviem,“ odpovedala opäť váhavo majiteľka obchodu s to-pánkami. „Zdá sa mi to... priveľké sústo pre našu firmu.“

„Marketing nemôže byť dostatočne veľký.“ Aj túto vetu Lali necitovala po prvý raz. Keď sa u Adama Chenningsa uchádzala o miesto praktikantky v jeho reklamnej agentúre, nadšene jej vykladal o rozmanitosti jej úloh. Keďže Lali už niekoľkokrát hľadala pre seba vhodné zamestnanie a zakaždým zostala sklamaná, tentoraz mala nádej, že konečne dorazila do cieľa. Činnosť, ktorá sľubovala zmenu a otvárala nové výzvy.

„Mám tridsať zamestnancov,“ povedala pani Wrightová a zopla prsty. „Nesiem enormnú zodpovednosť. Táto reklamná kampaň by bola obrovskou položkou v mojom rozpočte.“

Keď podnikateľka nechcela míňať peniaze, načo si vôbec dohodla stretnutie?

Nemohla predsa predpokladať, že dobrý marketing bude zadarmo, pomyslela si Lali.

„Bude lepšie, keď si to ešte premyslím,“ pokračovala pani Wrightová. „Prv než miniem toľko peňazí bez toho, aby som vedela, čo to vôbec prinesie.“

Lali prehltla sklamanie. „Ako myslíte, pani Wrightová,“ usilovala sa o sebavedomý tón. „Keď sa rozhodnete, kedykoľvek mi zavolajte.“

Vstali a Lali odprevadila ženu k dverám, kde sa s ňou priateľsky rozlúčila.

Keď sa chcela vrátiť na svoje miesto, stretla Janet Pittmanovú, najmladšiu spolupracovníčku Adama Chenningsa. „Podarilo sa ti ju získať?“

Lali smutne pokrútila hlavou. „Váha kvôli cene. A nie je si istá,

či jej investované peniaze skutočne pomôžu získať nových zákazníkov.“

Janet prevrátila oči. „Je to vždy tá istá hra. Presviedčať, presviedčať, presviedčať. Niekedy uvažujem, ako môžu byť niektorí obchodníci úspešní, hoci celé roky zanedbávali najdôležitejší aspekt svojej samostatnosti.“ Pokrútila hlavou. „Viditeľnosť bola predsa odjakživa alfou a omegou každého úspechu.“ Položila Lali ruku na plecía. „Možno si to ešte rozmyslí. Niektorým jednoducho trvá trochu dlhšie, kým sa rozhodnú.“

Lali prikývla, v duchu si však bola istá, že pani Wrightová sa už neozve. Dosiaľ sa Lali nepodarilo presvedčiť ani jediného klienta o dôležitosti dobrého marketingu.

„Áno, uvidíme,“ pritakala s malou dušičkou a vrátila sa k písaciemu stolu. Zatiaľ čo spracovávala svoje emaily a posielala štandardné odpovede, myšlienky jej blúdili inam. Čo s ňou ďalej bude? Má už cez dvadsať a stále žiadnu predstavu, čo by chcela robiť. Koľko povolaní doteraz vyskúšala? Pracovala vo vydavateľstve novín, asistovala v ambulancii zverolekára, na pár týždňov sa zamestnala v domove dôchodcov, absolvovala stáž v hoteli. Niekoľko mesiacov pracovala v škôlke, aby zistila, či je práca s deťmi pre ňu vhodná. Brigádovala v supermarkete, dokonca vypomáhala u otca v jeho architektonickej kancelárii, v stavebnej firme sa pokúsila ponoriť sa do sveta účtovníctva. Ale čísla jej boli rovnako cudzie ako opatrovanie detí, pomoc starým ľuďom alebo písanie článkov do novín.

„Lali, prídeš sem, prosím?“ zahrmel šéfov hlas z jeho kancelárie.

Lali vstala, zamierila k otvoreným dverám a zaklopala na zárubňu.

„Poď dnu, zatvor za sebou dvere a sadni si, prosím.“ Jej nadriadený ukázal na stoličku pred svojím stolom.

Lali klesla na okraj sedacej plochy.

Adam Chennings bol zavalitý muž na prahu päťdesiatky. Pri pohovore jej bol rodený Škót okamžite sympatický. Vysvetlil jej,

že by sa veľmi tešil, keby sa po praxi rozhodla pre odbornú prípravu v jeho firme. Dobrí ľudia sú vraj vždy potrební.

„Ako to šlo s pani Wrightovou?“ Oprel sa na stoličke a skúma-vo si ju prezeral.

Lali mykla plecami. „Premyslí si to.“

Nadvihol obočie. „A čo ti hovorí tvoj pocit?“

Lali preglgla. Nechcela mu klamať. „Neverím, že sa ešte ozve. Ona... mala pochybnosti, že sa jej investícia niekedy vráti.“

Adam Chennings pomaly prikývol. „Je našou úlohou ukázať zákazníčkovi, ako sa marketingová kampaň odrazí na jeho podnikaní, na jeho číslach, áno, aj na jeho spolupracovníkoch, ich motivácii a povesti firmy. To však znamená, že sa za svoje presvedčenie musíme postaviť s plným nasadením. Musíme na sto percent stáť za tým, čo chceme predáť zákazníčkovi. Musíme ho strhnúť a nadchnúť. Dať mu pocit, že nemôže inak, než nás angažovať. Že jeho obchod potrebuje presne našu koncepciu, aby sa zlepšil a zväčšil. Ak si to vnútorne neosvojíme, nemôžeme presvedčiť ani nikoho iného.“

Lali prikývla.

Adam Chennings zdvihol ruku a zovrel ju do päste. „Nič nedostaneme zadarmo, Lali. Nikto si sem len tak nesadne a nepovie, že hodí na stôl tisíce libier, aby nás najal. Musíme mu s tým pomôcť. Musíme mu ukázať cestu, ktorou chceme ísť spolu s ním. Ktorou chce ísť *on* s nami.“

„Áno, rozumiem.“ Lali sa nepokojne zavrtela na stoličke.

Zahryzol si do spodnej pery, potom pomaly pokrútil hlavou. „Presne to je ten problém, Lali. Úprimne povedané, nemám pocit, že si to pochopila.“ Vzdychol si. „Určite nie je jednoduché získať si klientov. Mnohé prebieha na emocionálnej úrovni. Vecné argumenty sú často až druhoradé. Koľko nových zákazníčkov si doteraz dokázala získať pre našu agentúru?“ Jeho výraz prezrádzal, že už pozná odpoveď.

„Žiaľ, žiadneho,“ odvetila potichu.

Predklonil sa. „Možno si prosto len premysli, či je toto pre teba to pravé. To je zatiaľ všetko, Lali.“

Rezignovane vstala a vyšla z kancelárie. Čo má teraz robiť? A čo pre ňu znamenal tento rozhovor? Bolo to prvé varovanie predtým, než bude nasledovať oficiálne prepustenie? Cítila sa ako zbitý pes, keď si sadla na svoje miesto a civela na obrazovku pred sebou. V myšlienkach si prehrávala to nešťastné popoludnie. Adam Chennings mal, samozrejme, pravdu. Nebola nadšená z toho, čo tu robila. Dokázalo ju však vôbec niekedy niečo naozaj nadchnúť?

2

Svetlé, jemne zvlnené vlasy padali Tomovi Nicholsovi pri rozprávaní nezbedne do čela. Keď sa zasmial, tvorili sa mu okolo žiarivo modrých očí drobné vrásky. Lali so záujmom pozorovala jeho atraktívnu tvár, ktorú si všimla už minulú sobotu v klube, kde strávila večer a polovicu noci s jednou známou. Okolo polnoci ju pri bare oslovil Tom. Bol vtipný a šarmantný, Lali neustále rozosmieval. Keď o štvrtej ráno kráčala domov, boleli ju nohy od tanca, čo sa jej už dávno nestalo.

Na dnes si dohodli stretnutie v pube v centre Penzance. Tom mal dvadsaťdeväť rokov a už dva roky pracoval v renomovanej právnickej kancelárii. Rozprával jej o svojom bežnom pracovnom dni, o prípadoch, ktoré ho niekedy stáli aj posledné nervy, ako opakovane zdôrazňoval. O asistentkách, ktoré často nerozumeli, čo sa od nich žiada. Lali sa pri jeho výklade začínala nudiť. Myšlienky jej odbiehali a zastavovali sa pri pani Wrightovej, podnikateľke, ktorú sa Lali nepodarilo presvedčiť o reklamnej koncepcii. Malo ešte vôbec zmysel pokračovať v praxi v agentúre? Čo si od toho vlastne sľubovala?

„Jeanny naozaj robí, čo môže, ale keby si po sebe čítala listy, ktoré posíela našim mandantom.“ Tom so smiechom pokrútil hlavou a odpil si z piva. „Keď je v nich menej ako päť pravopisných chýb, tak má naozaj veľmi dobrý deň.“ Znova sa zasmial.

Lali pripadalo úplne nevhodné, že sa v jej prítomnosti posmieval asistentke. A o ňu sa vôbec nezaujímal. Aspoň si nespomínala, že by jej za poslednú hodinu položil čo len jednu osobnú otázku. Čo sa to s mužmi deje? Pekná fasáda, ale keď sa človek lepšie prizrie, za ňou je len prázdno. Prečo Lali vždy stretáva iba takýchto neprijemných zástupcov mužského pokolenia?

„A ten mandant si naozaj myslel, že ho budem obhajovať, hoci pred súdom nemal vôbec žiadnu šancu.“ Tom si vzdychol. „Ktorý advokát by šiel dobrovoľne do takého procesu? Ten chlap mal uzavrieť dohodu so štátnou prokuratúrou. To by bolo preňho najlepšie, ale...“

Lali uvažovala, ako sa v Tomovi mohla tak mýliť. Dobré, v sobotu spolu strávili len niekoľko hodín, ale nedával jej najavo, že by ju rád lepšie spoznal? Na to by sa však Lali musela najprv dostať k slovu. Aj keď doteraz mala s mužmi len povrchné skúsenosti – taký egocentrický chlap ako Tom jej doteraz ešte neskřížil cestu. Nenápadne sa pozrela na hodinky a rozhodla sa, že sa vzápätí rozlúči pod zámienkou, že musí skoro ráno vstávať. Tomuto chlapíkovi vôbec nič nedlhovala. Celý večer bol úplnou stratou času.

„Ach, Lali, vedel som, že si budeme skvele rozumieť,“ vyhlásil Tom a venoval jej krivý úškrn. „Dáš si ešte niečo na pitie?“

Prvá otázka po dlhom čase. Pokrútila hlavou. „Ďakujem, nie. Myslím, že už musím ísť.“

Tom sa zamračene pozrel na hodinky. „Už?“ Potom sa na ňu pozrel znova. „Myslel som, že si dáme ešte jednu rundu.“

Lali odmietavo zdvihla ruky. „To je od teba milé, ale ráno musím naozaj skoro vstávať.“

Tom sa zatváril sklamane. Kývol na čašníčku a počkal, kým prišla k stolu. Keď zaplatil, rozhodným tónom vyhlásil: „Ešte ťa odprevadím.“

Vstali. Pred pubom sa k nemu otočila. „Nebývam ďaleko. Zvládnem to sama. Ďakujem za pozvanie.“

Tom sa dotkol jej ramena. „Odprevadím ťa domov. To je predsa vec cti.“

Lali v duchu zastonala, no zdržala sa komentára. „V poriadku.“

Mrčky kráčali vedľa seba. Obchody na pešej zóne v Penzance už dávno zatvorili a v tento pondelkový večer bolo na ulici len málo turistov.

„Byt mám tamto za rohom,“ povedala Lali, keď sa blížili k bytovému domu, v ktorom bývala s otcom. Pri predzáhradke, v ktorej rozvoniavali štyri ružové kríky, sa Lali zastavila. „Ďakujem, že si ma odprevadil.“

Tom k nej pristúpil o krok bližšie a dlho sa na ňu pozeral. „Je ešte skoro, Lali. Čo myslíš? Nechceme si ešte... dať spolu kávu?“ usmial sa.

Lali pokrútila hlavou. „To nejde. Môj otec...“

„Si predsa dospelá,“ prerušil ju Tom s úsmevom. „A ja som tiež celkom slušný.“

Čo chcel? Celý večer o ňu neprejavil žiaden záujem. A teraz chcel hneď na prvom rande...? Vzbĺkol v nej hnev. „To nejde. Som unavená. A potrebujem svoj pokoj.“

S tými slovami sa otočila a jednoducho ho tam nechala stáť. Prečo by ju malo zaujímať, čo si Tom myslí o jej odchode? Bolo jej jasné, že ho už nikdy nestretne.

„Lali, počkaj predsa...“ kričal za ňou, kým na schodoch hľadala v kabelke kľúč od domu.

Otočila sa. „Nechajme to tak, Tom. Dobré?“

Šokovane na ňu hľadel. „Povedal som niečo zlé? Myslel som... Veď sme sa dobre bavili, či nie?“

Teraz sa už nemohla ubrániť smiechu. „My sme sa nebavili.

Ty si rozprával o sebe. Aký bol môj deň, čo si myslím, čo by som chcela, to ťa vôbec nezaujíma. Ty potrebuješ niekoho, kto by ťa obdivoval. Kto ťa bude počúvať a potvrdí ti, aký si skvelý chlap. Sorry, Tom. Skúsila som to, ale nič viac.“

Zastrčila kľúčik do zámky a otvorila dvere. Za chrptom začula, ako si Tom niečo hundre. Keď zachytila slová „hlúpa krava“ a „citovo chladná mrcha“, bolo jej jasné, že sa rozhodla správne. Zatresla za sebou dvere a chrptom sa o ne oprela.

Na chvíľu zatvorila oči a zavolala na otca. Keď neprišla odpoveď, s úľavou si vydýchla. Zamierila do kuchyne a naliala si pohár vody. Veľkými dúškami ho vyprázdnila, potom si pritlačila studený pohár o čelo. Čo sa to len deje s jej životom? Pracovná budúcnosť vyzerala viac než pochmúrne. A jej milostný život? Ten de facto neexistoval. Okrem niekoľkých nešťastných rande sa Lali ani v tomto smere nemala čím chváliť. Väčšina jej kamarátok bola už dávno v pevných vzťahoch. Minulý týždeň dokonca dostala prvú pozvánku na svadbu od niekoho z jej partie.

Myslela na svoju rodinu. Na sesternicu Daliu, ktorá sa od cesty do Mexika, kde spoznala nielen svojho biologického otca, ale aj úžasného muža, vznášala v siedmom nebi. Jej druhá sesternica Soley bola speváčka a už niekoľko týždňov žila na Islande. Vzdať sa doterajšej kariéry popovej hviezdčky, aby si v najsevernejšej krajine Európy so svojim vysnívaným mužom a s novým druhom hudby vybudovala sľubnú kariéru. Aké asi bolo mať po boku niekoho, kto by tu bol stále pre ňu? Komu by mohla otvoriť srdce, porozprávať, aký skvelý alebo mizerný bol jej deň?

Lali položila prázdny pohár na kuchynskú linku a vošla do obývačky. Sadla si do kresla a civela na strop. Dalia a Soley našli svoje veľké šťastie. Lali im to z celého srdca priať, ale v takýchto chvíľach si o to viac uvedomovala, aká je osamelá. Keď ešte žili starí rodičia, chodila častejšie do Blooming Hallu. Stará mama Rose jej vždy rozumela. S ňou mohla Lali hovoriť o všetkom, čo jej robilo starosti. Aj starý otec tam bol vždy pre ňu. Ich

smrť zanechala v jej živote veľkú prázdnotu. Milovala svoje tety a strýkov aj sesternice, ale teplo, ktoré jej dávali starí rodičia, bolo jedinečné. Venovali jej lásku, ktorú Lali po skorom matkinom odchode naliehavo potrebovala. Ktovie, či jej mama na ňu občas myslí. Či premýšľa, ako sa Lali v Cornwalle darí?

Lali schytila mobil, zadala do vyhľadávača obrázkov *Srí Lanka* a prehliadala si nespočetné fotografie. Ako vždy, keď silnela jej túžba po matke, prezerala si zábery z jej domoviny: fotografie tmavozelených čajovníkov, nekonečných pieskových pláží s vysokými palmami, farebných trhov a majestátnych chrámov. Pritom si predstavovala, ako tam jej matka žije a myslí na svoju dcéru v ďalekom Anglicku. Keby o tom vedel jej otec, určite by ho to veľmi nepotešilo. Odkedy si Lali pamätala, matka bola preňho tabu. Ako dieťa sa na ňu stále vypytovala, ale nikdy od neho nedostala poriadnu odpoveď.

Stará mama jej však o mame často rozprávala. Aká bola krásna, dobrosrdečná a priateľská. Lali si zotrela slzu. Dobrosrdečná a priateľská – tieto slová používala starká vždy v súvislosti s jej mamou. Ako však mohol dobrosrdečný a priateľský človek opustiť svoju malú dcérku a vrátiť sa naspäť do svojej vlasti? Lali si už na to nepamätala, vtedy bola ešte príliš malá. A jej otec bol vždy skúpy na slovo, keď išlo o túto tému. V posledných rokoch sa ho Lali už na to nepýtala, ale jej túžba nevyprchala. Po takýchto dňoch plných sklamaní bola možno dokonca ešte silnejšia než inokedy.